

Opuštěnou silnicí jel starý jezdec sám.
Temnou mlhou měsíc kalný stoupal ke hvězdám.
Když tu náhle podivný zavolal ho hlas.
Zde tvá jízda končí, už vypršel tvůj čas.

V tu ránu zem se zachvěla a mraky byly níž.
Z nich bílá mlha, tajuplná snášela se blíž.
A temnou bouří motorů se obzor rozezněl.
Kde píseň jezdců nebezkých, ten muž uviděl.

Jupijajé... Jupijajó...
Stíny těch jezdců tě zvou.

Jezdci v kůži černé, jak peří havraní.
A brašny sedel plné, zlatého zdobení.
Stroje temně zářící ocelí modravou
a stopy od kol mých se táhly oblohou.

Jupijajé... Jupijajó...
Stíny těch jezdců tě zvou.

Jupijajé... Jupijajó...
Stíny těch jezdců tě zvou.

Tu jeden jezdec zastavil a rukou pokynul.
Tak nastartuj a vezmi místo, tvůj čas uplynul.
A s námi vyraz s oblohou do nekonečných dní.
Na jízdu dlouhou, věčnou, na jízdu poslední.

Jupijajé... Jupijajó...
Stíny těch jezdců tě zvou.

Jupijajé... Jupijajó...
Stíny těch jezdců tě zvou.